

Současnou společnost sleduje novinář Radek Gális s obavami. Strach má z návratu komunismu

17.3.2025 - Vendula Kryštofová | Charita ČR

Radek, jehož dlouhodobým tématem jsou také uprchlíci. S novinářinou začínal v Podnikových novinách za dob komunismu. V té době musel být každý ve straně, což ale Radek Gális odmítl, nedostal se na vysokou školu a musel odejít do povinné vojenské služby. Po návratu díky změně režimu začal psát do Deníku a Svobodného slova. „Tehdy jsem denně běhal po Praze a dělal zprávy. Už v té době jsem se ale zajímal o pamětníky historických událostí. Za komunismu nešlo najít disidenty, exulanty nebo pětépáky, ti se do novin nedostali. Po roce 1990 se sem ale začali vracet a já za nimi pak běhal a dělal s nimi rozhovory,“ vzpomíná.

Důvodem, proč jsou zrovna pamětníci pro Radka zásadní, je jeho snaha stále zpřítomňovat dobu a vládu, která tu kdysi byla, aby postupem času nedošlo k její bagatelizaci. „Současnou společnost, české soudnictví i mladé historiky pozoruji trochu s obavami. Vidím, jak na komunistickém režimu hledají to dobré, ale my, co jsme ho zažili, víme, že dobrý nebyl,“ říká.

Za pozornost známému novináři a spisovateli stojí především lidé, jejichž životy mají přesah a aktivně působili ve společnosti. Radek Gális tak napsal už několik knih, ve kterých nechává nahlížet například do života pátera Martina Františka Víchy, českobudějovického biskupa Josefa Hlouchy a v budoucnu by také rád sepsal příběh kardinála Štěpána Trochty. Ve svém životě chce ale stihnout zmapovat také osudy politických vězňů z padesátých let a svoji pozornost začal zaměřovat i na pracovníky neziskových organizací. „Rád bych psal o charitativních pracovnících, o lékařích bez hranic a jednoduše všech, kteří jezdí do zahraničí, kde jim jde skutečně o život, a přesto tam dělají. Když vidím, kolik lidí tam už zahynulo, říkám si, že to jsou opravdu ti, kteří si zaslouží, aby se o nich vědělo.“

Sám se v roce 2000 po přestěhování do Českých Budějovic přidal k místní Diecézní charitě, kde na půl úvazku působil v poradně pro uprchlíky a cizince.

Samotná práce sociálního pracovníka mu předala, ale ještě mnohem více. „Osobně je pro mě důležité, abych si jako novinář vyzkoušel to, o čem sám píšu. Je pro mě snazší, když ty věci znám z praxe. I lidé, kteří sedí naproti mně a se kterými dělám článek nebo rozhovor, tak rychle poznají, jestli mám podobné zkušenosti. Vzpomínám si, že jsem nedávno řešil rannou péči v Českých Budějovicích a věděl jsem, že stávkují lékaři, policisté, pracovníci ministerstva spravedlnosti, proto jsem se zeptal, proč nestávkují oni, sociální pracovníci. Řekli mi, že oni jsou srdcaři, ale z toho se nenajíte,“ říká.

Radek víceméně pracuje vždy a všude, a to i na dovolené. „S kýmkoliv se bavíte, tak už vlastně pracujete,“ směje se a dodává, že když jezdil do Izraele, rád se vykoupal a odpočinul si, ale zároveň mluvil s místními potomky lidí, kteří tam přišli po válce, se Židy z bývalého Sovětského svazu, s Palestinci a poslouchal jejich životní příběhy. Také radí, že na cesty bychom si s sebou neměli brát obavy a strach, protože doslova všude žijí dobří lidé. „Jsem vždy rád, když jsem s někým a doma jsem tam, kde jsou lidé, které mám rád,“ dodává.

<https://www.charita.cz/aktuality/z-domova/soucasnou-spolecnost-sleduje-novinar-radek-galis-s-obava>

[mi-strach-ma-z-navratu-komunismu](#)